

CHRISTIAN MANSOUR

Dragi prijatelj!

Radi bi Ti povedali nekaj pomembnih stvari o krščanski veri. Skupaj premišlujva o teh vprašanjih:

1. Kdo je Bog?
2. Kako more Bog imeti Sina?
3. Ali kristjani častimo tri Bogove?
4. Ali je Marija naša Mati?
5. Zakaj kristjani kritizirajo nasilje v Koranu, medtem ko je tudi Sveto pismo polno nasilja?
6. Zakaj kristjani in judje ne verujejo v Mohameda, ko je vendar Sveto pismo napovedalo njegov prihod?
7. Ali je bilo prvotno besedilo Svetega pisma spremenjeno?
8. Zakaj obstajajo štirje evangeliji in ne eno samo poročilo o Jezusu?
9. Tudi kristjani so morili nedolžne otroke in imeli krivične vojne. Ali to krščanstva ne dela neverodostojnega?
10. Če islam ni od Boga, zakaj je potem največja religija sveta?
11. Ali je krščanski Bog slaboten Bog?
12. Kaj naj storim, da bi bolje spoznal Jezusa Kristusa?

1. Kdo je Bog?

»Bog je ljubezen« (1 Jn 4,16). Tako je zapisano v Novi zavezi. Kristjani verujemo, da je Bog iz ljubezni ustvaril ves svet in tudi mene in tebe. Bog nas vedno ljubi, tudi če ga odklanjamo. Bog

Christian Mansour, Lieber Freund... Erste Antworten für Muslime, die nach dem Glauben der Christen fragen, Fe-Medienverlag, Kisllegg 2019. Knjižica v štirih jezikih: nemško, angleško, francosko in arabsko daje prve odgovore za muslimane, ki se zanimajo za krščansko vero. Iz nemščine s prijaznim dovoljenjem prevedel Anton Štrukelj.

nas je ustvaril, da bi bili večno srečni pri njem, tako da »ga bomo gledali, kakršen je« (1 Jn 3,2). Ta veliki cilj moremo doseči samo po Božjem Sinu Jezusu Kristusu. Jezus je rekel: »Jaz sem pot in resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu razen po meni« (Jn 14,6).

2. *Kako more Bog imeti Sina?*

Ko rečemo, da ima Bog Sina, tedaj mislimo, da je bil ta Sin vse od začetka vedno pri Bogu kot večna Božja Beseda. »V ZAČETKU je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog« (Jn 1,1). Bog je po tej Besedi vse ustvaril. Nobenega časa ni bilo, kakor da Beseda ne bi obstajala. Nobenega časa ni bilo, kakor da bi bil Bog brez Sina ali bi si vzel Sina. Beseda je od vekomaj. Oče in Sin sta eno. V določenem času zgodovine je večni Sin postal človek iz Device Marije. »In Beseda je meso postala in med nami prebivala« (Jn 1,14). Sin je bil rojen kot človek, da bi iz ljubezni odrešil padlo človeštvo. Ostal je Bog, večna Beseda. A sprejel je našo človeško naravo. Sin je pravi Bog in pravi človek. Zato je Jezus mogel reči: »Kdor vidi mene, vidi Očeta« (Jn 14,9). Zato je Jezus mogel odpuščati grehe. Zato je mogel ozdravljati bolnike, osvobajati obsedene in celo oživljati mrtve.

3. *Ali kristjani častimo tri Bogove?*

Nikakor! Mi priznavamo, da je Bog samo eden. To potrjujemo vsak dan v svoji veroizpovedi, Credo: »Credo in unum Deum«, to je: »Verujem v enega Boga«, po arabsko: »Nu'minu bi-Ilāhin wāhid«. Bog je eden v treh osebah, Očetu, Sinu in Svetem Duhu. Drugače povedano: v Božji naravi je, da je troedin. Kratko pojasnilo o tem: Jezusovi učenci, pa tudi mnogi ljudje, ki so hodili za Jezusom, »so zelo strmeli nad njegovim naukom, ker jih je učil kakor nekdo, ki ima oblast, in ne kakor njihovi pismouki« (Mt 7,28s). Poleg tega je delal presenetljive čudeže: hodil je po vodi, ozdravljaj bolnike, slepim vračal vid, obujal mrtve k življenju.

Odpuščal je celo njihove grehe, kar more storiti samo Bog. Učenci so čutili, da mora biti več kakor samo prerok. Potem ko je pomiril nevaren vihar, so bili učenci preplašeni in so se spraševali: »Kdo je ta? Pokorna sta mu celo veter in morje!« (Mr 4,41). Po največjem čudežu, po njegovem vstajenju od mrtvih, potem ko je bil mučen, križan in pokopan, so bili učenci prepričani o njegovem božanstvu. Ko ga je Tomaž videl, je vzkliknil: »Moj Gospod in moj Bog« (Jn 20,28). Učenci pa so tudi opazili, da je Jezus govoril z Bogom kot z osebo, različno od sebe, in da je to storil na edinstveni način, ko je Boga nagovoril kot Očka, *Abba*. To je aramejska beseda, ki izraža otroško zaupnost. Tega prej nihče ni storil. Logičen sklep je bil neizogiben: On in Bog sta bila eno. Eno, a vendar ne istovetna. Kako je to mogoče?

Rekli smo že: »Bog je ljubezen.« To pomeni, da mora biti ena oseba na njegovi Božji ravni, s katero se ljubeče pogovarja. Ta oseba je natanko njegov Sin, se pravi njegova Beseda. Vez neskončne ljubezni, ki združuje Očeta in Sina, imenujemo Svetega Duha. On je oseba, ki jo je Jezus obljubil poslati svojim učencem. To je »skrivnost Presvete Trojice«, se pravi en Bog v treh osebah. Pazi, prosim: »skrivnost« tukaj ne pomeni nekaj svojevrstnega ali nepoznanega, ampak razodeto Božjo resnico, ki presega naše razumevanje.

Dragi prijatelj, ne bodi presenečen. Kajti povsem logično je, da more naš omejeni razum samo nepopolno dojemati Božje resnice: ocean ne gre v orehovo lupino! Toliko stvari v veselju ne moremo dojeti, tem manj njegovega Stvarnika! V nekem smislu je v vsakem od nas nekakšna troedina, trinitarična zgradba: kadar mislimo, se začne notranji pogovor med dvema skrivnostnima notranjima glasovoma. Ob neki točki se uveljavi tretja oseba in privede razpravo do konca. Skrivnost Presvete Trojice ni bila iznajdba Cerkve, ampak logičen sklep iz Jezusovih besed in dejanj:

– Ko je bil Jezus krščen v Jordanu, se je nanj spustil Sveti Duh v podobi goloba. In zaslišal se je Očetov glas: »Ta je moj ljubljeni Sin« (Mt 3,17). Tu najdemo tri osebe Presvete Trojice.

– Po svojem vstajenju od mrtvih je dal Jezus svojim učencem pomembno naročilo: »Pojdite k vsem narodom in jih napravite za

moje učence. Krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha« (Mt 28,19). Bodi pozoren, prosim, da je Jezus rekel »v *imenu*« in ne »v *imenih*«: tri osebe Presvete Trojice so en Bog, ne trije.

– Petdeset dni po svojem vstajenju od mrtvih je Jezus izpolnil svojo obljubo in poslal učencem Svetega Duha. Duh je kakor v ognjenih jezikih prišel na vsakega od njih in jih usposobil, da so govorili v tujih jezikih (Apd 2,3s). S tem mogočnim dogodkom in mnogimi drugimi dokazi so kristjani izkusili, da Sveti Duh ni le Božja moč, ampak oseba. Tako moremo Boga zaupno nagovoriti v vsaki osebi Presvete Trojice, ko rečemo »ti« Očetu, »ti« Sinu in »ti« Svetemu Duhu. V resnici vse svoje molitve začenjamo, ko napravimo znamenje križa in rečemo: »V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.« To je najkrajša krščanska veroizpoved.

4. Ali je Marija naša Mati?

Sveto pismo pozna več žena z imenom Marija (Mirjam). V Koranu je Jezus (Isa) triindvajsetkrat imenovan »Marijin Sin«. Iz sure Āl ‘Imrān [3] je znano, da Jezusova Mati izhaja iz družine Imrān (Amram). V suri Maryam [19:28] je Maryam označena kot »Aronova sestra«. V Stari zavezi v Prvi kroniški knjigi 5,29 je rečeno: »Amramovi otroci so bili Aron, Mojzes in Mirjam« (prim. 2 Mz 6, 20; 15, 20; 4 Mz12). Amram (Imrān) pa je živel več stoletij pred Jezusovim rojstvom, zato Jezusova Mati ne more biti Aronova sestra. Gre za dve različni osebi. V suri Al-Mā'idah [5:116] Alah vpraša Jezusa, ali je ljudem res rekel: »Sprejmite mene in mojo Mater kot dva Boga poleg Alaha.« Krščanska vera pa je Jezusovo Mater vedno imela za bitje, ustvarjeno od Boga, in nikdar za božanstvo. Zato Marijo sicer na poseben način častimo zaradi njenega edinstvenega dostojanstva, a je ne molimo kot Boga!

Krščanska vera je vedno učila, da je Bog Marijo ustvaril in ji naklonil posebno milost, da bi postala deviška Mati Božega Sina, se pravi njegove večne Besede. V Koranu samem najdemo odmev na to resnico; v surah Maryam in Āl ‘Imrān [3:42] piše: »In ko so

angeli rekli: o Maryam, Alah te je izvolil in očistil in izbral pred vsemi ženami ljudstev!« V evangeliju poroča Luka: »V šestem mesecu je bil angel Gabrijel od Boga poslan v galilejsko mesto, ki se imenuje Nazaret, k devici, ki je bila zaročena z možem, ki se je imenoval Jožef, iz Davidove hiše. Devici je bilo ime Marija. Angel je vstopil pri njej in rekel: 'Pozdravljena, milosti polna! Gospod je s teboj.' Marija se je prestrašila in premišljevala, kaj pomeni ta pozdrav. Angel pa ji je rekel: 'Ne boj se, Marija. Kajti našla si milost pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila Sina. Daj mu ime Jezus. On bo velik in Sin Najvišjega. Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida. Kraljeval bo Jakobovi hiši vekomaj in njegovemu kraljstvu ne bo konca.' Marija pa je rekla: 'Kako se bo to zgodilo, ko moža ne spoznam?' Angel ji je odgovoril: 'Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila. Zato se bo tudi Dete imenovalo sveto in Božji Sin. Tudi tvoja sorodnica Elizabeta je v svoji starosti spočela sina. Čeprav je veljala za nerodovitno, je zdaj že v šestem mesecu. Kajti pri Bogu ni nič nemogoče.' Marija pa je rekla: 'Glej, dekla sem Gospodova. Zgodi se mi po tvoji besedi.' In angel je šel od nje« (Lk 1,26–38). Tako je Devica Marija postala Jezusova Mati.

Marija ni naša biološka mati. A kristjani smo izkusili, da je Marija čisto resnično mati tudi za nas. Jezus nam je podaril vse, ko je umrl na križu. Podaril nam je svoje življenje. In tudi svojo Mater. Preden je umrl, je rekel Mariji: »Žena, glej, tvoj sin!« in Janezu: »Glej, tvoja mati!« Nato je Janez vzel Marijo k sebi (Jn 19,26–27). Marija je postala resnično mati za Janeza. Kristjani so čutili, da je tudi zanje postala mati, ker je Janez posebej ljubil njih vse.

Kdor postane veren, se rodi na novo. Jezus se rodi v naših srcih. Postanemo Božji otroci. Pri tem duhovnem rojstvu je Marija naša mati, saj ni nobenega človeškega rojstva brez matere. Mati ostaja mati tudi po rojstvu. Mati nas hrani. Marija nam daje duhovno hrano, ko nam pomaga, da bi sprejeli njenega Sina, kajti Jezus je hrana za naše duše. Mati nas uči govoriti. Pri Mariji se naučimo govoriti z Jezusom. Marija nam pomaga, kadar nam je težko pravilno moliti. Mati brani in tolaži svoje otroke. Mnogi ljudje najdejo tolažbo

pri Mariji, ko se bojijo ali trpijo. Mati se zavzema za svoje otroke. Zato zaupamo, da tudi Marija posreduje pri Bogu za nas grešnike.

5. Zakaj kristjani kritizirajo nasilje v Koranu, medtem ko je tudi Sveto pismo polno nasilja?

Sveto pismo ima dva velika dela. Imenujemo ju Stara in Nova zaveza. Stara zaveza je bila napisana pred Jezusovim prihodom. V njej beremo, kako se je Bog začel razodevati, da bi sklenil zavezo z ljudmi in jih rešil. Dal je zapovedi. Pokazal je, da je samo en živi Bog ter da ljubi ljudi in jih hoče odrešiti. Razodeval se je postopoma. Bog je najboljši vzgojitelj. S staro zavezo pripravlja ljudi na novo. Šele v novi zavezi Bog sam pride k nam. V Stari zavezi obstaja še vojna v imenu Boga in prošnja k Bogu, naj prekolne sovražnike. Toda v Novi zavezi tega ni več. Kristjani beremo Staro zavezo v luči Nove. Jezus nikoli ni uporabljal orožja. V Matejevem evangeliju pravi: »Slišali ste, da je bilo rečeno: Ljubi svojega bližnjega in sovraži svojega sovražnika. Jaz pa vam pravim: Ljubite svoje sovražnike in molite za tiste, ki vas preganjajo« (Mt 5,43s). Prav to je Jezus sam storil. Ko je visel na križu, je odpustil svojim sovražnikom in govoril: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo« (Lk 23,24). Kakor Jezus sam tako so tudi mnogi kristjani umirajoč molili za svoje morilce.

Ko je bil Jezus v ječi in so ga tepli, se ni branil. Evangelij poroča: »Eden od Jezusovih spremljevalcev je potegnil meč, udaril službnika velikega duhovnika in mu odsekal uho. Tedaj mu je Jezus rekel: 'Spravi meč v nožnico. Kajti vsi, ki primejo za meč, bodo z mečem pokončani'« (Mt 26,51–53). Ko je bil Jezus obsojen, je rekel: »Moje kraljestvo ni od tega sveta. Ko bi bilo moje kraljestvo od tega sveta, bi se moji ljudje bojevali, da ne bi bil izročen Judom. Toda moje kraljestvo ni od tod.' Pilat mu je rekel: 'Torej si vendarle kralj?' Jezus je odgovoril: 'Ti praviš, da sem kralj. Jaz sem zato rojen in sem zato prišel na svet, da spričam resnico. Vsak, ki je iz resnice, posluša moj glas'« (Jn 18,36–37).

6. Zakaj kristjani in Judje ne verujejo v Mohameda, ko je vendar Sveto pismo napovedalo njegov prihod?

V Koranu je rečeno, da je bil Mohamedov prihod napovedan v Svetem pismu (prim. sura Al-A'rāf [7:157]; sura As-Saff [61:6]). V Svetem pismu, v Stari zavezi, je napovedan prihod velikega preroka. Mojzes je govoril ljudstvu: »Preroka kakor mene bo Gospod, tvoj Bog, obudil iz tvoje srede, izmed tvojih bratov. Njega poslušajte« (5 Mz 18,15.18). To ljudstvo je judovsko ljudstvo. Mohamed pa ni bil Jud. Prvi kristjani so spoznali, da se je ta prerokba izpolnila z Jezusom, ki je bil Jud (prim. Apd 3,22–24; 7,37). A vedeli so tudi: Jezus ni samo prerok kakor Mojzes, ampak sam »začetnik življenja« (Apd 3,15). V suri As-Saff [61:6] je rečeno: »In ko je Jezus, Marijin Sin, rekel: ‚O Izraelovi otroci, zagotovo, jaz sem Alahov poslanec za vas, da bi potrdil Toro, postavbo, ki je bila pred menoj, in da bi napovedal Poslanca, ki bo prišel za menoj, in njegovo ime bo Ahmed.‘« To pogosto povezujejo z Jezusovo besedo v Janezovem evangeliju, kjer Jezus pravi: »Tolažnik (παράκλητος) pa, Sveti Duh, ki ga bo Oče poslal v mojem imenu, vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal« (Jn 14,26).

Grška beseda Paráklētos (παράκλητος), ki jo evangelij uporablja, pomeni: Pomočnik, Tolažnik, Zagovornik. Ni je mogoče prevesti niti z imenom Ahmed niti z imenom Mohamed. Mnogi razlagalci Korana trdijo, da so kristjani spremenili prvotno besedilo evangelija in namesto περίκλυτος (Periklytos), kar je mogoče prevesti tudi z Ahmed, vstavili besedo παράκλητος (Paráklētos). Ta beseda, Paráklētos, pa je v mnogih prastarih rokopisih Janezovega evangelija, ki so bili napisani že zdavnaj pred Mohamedom. Vrhu tega vidimo, če beremo še druge vrstice Janezovega evangelija (14,16–17.26; 15,26; 16,7), da Jezus ne govori o človeku, ampak o Svetem Duhu, ki ga bo poslal Oče in je Duh resnice, ki bo vedno ostal pri nas. Mohameda torej ni napovedala niti Stara niti Nova zaveza.

7. Ali je bilo prvotno besedilo Svetega pisma spremenjeno?

Judje in kristjani imajo veliko spoštovanje do Svetega pisma. Bali bi se ga spremeniti. V Stari zavezi je na primer rečeno: »Besedi, ki vam jo zapovedujem, ne smete ničesar dodajati in ničesar odvzemati« (5 Mz 4,2). In na koncu zadnje knjige Nove zaveze je svarilo: »Izpričujem vsakemu, ki sliši preroške besede te knjige: Kdor kaj doda, temu bo Bog naložil bridkosti, ki so opisane v tej knjigi. In kdor kaj odvzame od preroških besed te knjige, temu bo Bog odvil njegov delež pri drevesu življenja in pri svetem mestu, o katerih je pisano v tej knjigi« (Raz 22,18s). Ko bi Judje in kristjani zares popačili Sveto pismo, bi morali imeti skupen načrt. To pa je bilo nemogoče, ker so bili različnega mnenja prav glede pomembnega vprašanja, kdo je Jezus. Poleg tega so že tedaj obstajali zelo številni rokopisi in prevodi Stare in Nove zaveze. Ne bi bilo mogoče, da bi vse to spremenili, zlasti ker so bili razkropljeni v mnoge dežele sveta.

8. Zakaj obstajajo štirje evangeliji in ne eno samo poročilo o Jezusu?

Apotol Pavel pravi: »Vsaka stvar naj se določi po izjavi dveh ali treh prič« (2 Kor 13,1). Tudi v Koranu je poudarjena pomembnost več prič (Al-Baqara [2: 282]; An-Nūr [24:13]). Evangelisti Matej, Marko, Luka in Janez so štirje pričevalci, ki nam poročajo o Jezusovem življenju, dejanjih in besedah, predvsem pa o njegovem trpljenju, smrti in vstajenju. Vsak od evangelistov ima drugačno perspektivo in drugačen način izražanja, a vsi govorijo o istem življenju istega Jezusa. Tako ga moremo ogledovati s štirih različnih strani. Obstaja namerč en sam evangelij po zapisih štirih evangelistov.

9. Tudi kristjani so morili nedolžne otroke in imeli krivične vojne. Ali to krščanstva ne dela neverodostojnega?

Tudi če mnogo tistega, kar očitajo kristjanom, ne ustreza resnici, je vendar jasno, da so nekateri kristjani v preteklosti in

tudi sedanjosti s svojimi dejanji nasprotovali evangeliju. Krščeni kristjani so morili, kradli, lagali, prelamljali zakon in storili druge grehe. Tudi krščanski vladarji so v imenu vere zagrešili krivice. Toda vse to nasprotuje evangeliju. Bog vse to dopušča, ker nam je podaril svobodo. Želi svoboden odgovor na svojo ljubezen, kajti samo ljubezen more odgovoriti na ljubezen. Ljubezen pa mora biti svobodna. Kdor greši, zlorablja to svobodo, podarjeno od Boga.

Če nekateri kristjani sovražijo in delajo krivico, tega ne storijo, ker hodijo za Jezusom Kristusom, ampak ker ravnajo v nasprotju z evangelijem.

10. Če islam ni od Boga, zakaj je potem največja religija sveta?

Na vsem svetu je več kristjanov kakor muslimanov. Res pa je, da je število muslimanov veliko in v mnogih deželah narašča. Po podatkih iz leta 2015 kristjani sestavljajo 31,2 odstotka svetovnega prebivalstva, muslimani pa 24,1 odstotka. Na mnogih ozemljih, ki so bila prej krščanska, je zdaj komaj še kaj kristjanov. Drugod pa se veliko ljudi obrača h krščanski veri. V evangeliju Jezus učence imenuje »malo čredo« (Lk 12,32). Enkrat celo vpraša: »Ali bo Sin človekov, kadar pride, še našel vero na zemlji?« (Lk 18,8).

Toda vprašanje glede resnice ni vprašanje večine! V zgodovini je veliko primerov, da se more večina motiti. Pogosto je glas resnice majhen in slaboten. Toda na koncu se vedno pokaže njena moč.

11. Ali je krščanski Bog slaboten Bog?

Ko je katoliški duhovnik Maksimiljan Kolbe leta 1941 prostovoljno sprejel smrt s stradanjem namesto sojetnika, je bil slaboten ujetnik, brez obrambe. Njegovi morilci pa so bili močni in so ga zasmehovali. Toda v njegovem junaškem dejanju se je razodela velika moč ljubezni. Kadar mučenci v Jezusovem imenu odpuščajo svojim morilcem, tedaj se v njih pokaže moč ljubezni. Bog

je dokazal največjo moč, ko je Jezus prostovoljno umrl na križu, da bi vzel nase krivdo ljudi in nas odrešil. Ta moč Božje ljubezni se razkrije v Kristusovem vstajenju. In ko se bo ta svet končal, bo prišel Kristus k sodbi nad vsemi ljudmi in vse bo napolnila luč resnice.

V Kristusu je ljubezen že zmagala. Če smo povezani z njim, smo na strani Božje moči, tudi če smo v očeh sveta slabotni in brez moči. Apostol Pavel je v svojem življenju izkusil: »Ko sem slaboten, tedaj sem močan« (2 Kor 12,10). V svojem pismu je pisal kristjanom v Rimu: »Kristus Jezus, ki je umrl, še več: ki je bil obujen, sedi na Božji desnici in prosi za nas. Kaj nas more ločiti od Kristusove ljubezni? Stiska ali nadloga ali preganjanje, lakota ali mraz, nevarnost ali meč? Pisano je: zaradi tebe smo ves dan izdani v smrt, kakor ovce, ki so določene za zakol. Toda vse to premagujemo po njem, ki nas je vzljubil. Kajti prepričan sem: ne smrt ne življenje, ne angeli ne oblasti, ne sedanje ne prihodnje, ne moči v višavi ali nižavi niti kakšno drugo ustvarjeno bitje nas ne more ločiti od Božje ljubezni, ki je v Kristusu Jezusu, našem Gospodu« (Rim 8,34–39).

12. Kaj naj storim, da bi bolje spoznal Jezusa Kristusa?

Jezus govori: »Nihče ne more priti k meni, če ga ne pritegne Oče, ki me je poslal« (Jn 6,44). Gre torej za to, da poslušamo Očeta in se mu damo voditi k Jezusu po Svetem Duhu.

Če hrepenim po tem, da bi se približal Kristusu, je to že znamenje, da v mojem srcu deluje Bog. Danes živimo v hrupnem svetu. Povsod nas obdajajo zvoki in slike. Toda poiskati moramo tihoto, da bi v svojih srcih zaslišali Božje klicanje in mogli videti njegovo luč.

Jezus pravi tudi: »Moje ovce poslušajo moj glas. Jaz jih poznam in hodijo za menoj. Jaz jim dam večno življenje. Nikoli se ne bodo izgubile in nihče jih ne bo iztrgal iz moje roke. Moj Oče, ki mi jih je dal, je večji kot vsi in nihče jih ne more iztrgati iz roke mojega Očeta. Jaz in Oče sva eno« (Jn 10,27–30).

Karl de Foucauld, ki je postal svetnik, je kot mlad mož molil: »Moj Bog, če si, potem daj, da te spoznam!« Tako moremo tudi mi moliti, če iščemo Boga.

Velika pomoč je tudi branje Svetega pisma. Najbolje je, da začnemo z evangeliji, ki poročajo o besedah in dejanjih Jezusa samega. A opazil bom, da ne potrebujem samo Božje besede, ampak tudi občestvo verujočih, v katerem je Sveto pismo nastalo. Resnica, ki nam jo je Jezus razodel, je izročena in shranjena v Cerkvi. Po Cerkvi prejmem tudi krst in druge darove, ki nam jim podarja Bog, da bi nas privedel k sebi. Cerkev je družina Božjih otrok. Zato je nujno, da iščem občestvo verujočih kristjanov in se obrnem na zveste duhovnike, ki me morejo globlje uvesti v vero. Katekizem katoliške Cerkve me seznanja z vero katoliške Cerkve.

Najpomembnejša krščanska molitev je očenaš. Jezus sam je učence naučil to molitev.

Oče naš, ki si v nebesih,
posvečeno bodi tvoje ime,
pridi k nam tvoje kraljestvo,
zgodí se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji.
Daj nam danes naš vsakdanji kruh
in odpusti nam naše dolge,
kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom,
in ne vpelji nas v skušnjava,
temveč reši nas hudega.
Amen.

K Mariji molimo:

Zdrava, Marija, milosti polna,
Gospod je s teboj,
blagoslovljena si med ženami
in blagoslovljen je sad tvojega telesa, Jezus.
Sveta Marija, Mati Božja,
prosi za nas grešnike
zdaj in ob naši smrti uri. Amen.

Tako izpovemo vero Cerkve:

Verujem v Boga Očeta vseмогоčnega, stvarnika nebes in zemlje.
In v Jezusa Kristusa, Sina njegovega edinega, Gospoda našega;
ki je bil spočet od Svetega Duha, rojen iz Marije Device;
trpel pod Poncijem Pilatom, križan bil, umrl in bil v grob polo-
žen;
šel pred pekel, tretji dan od mrtvih vstal;
šel v nebesa, sedi na desnici Boga Očeta vseмогоčnega;
od ondod bo prišel sodit žive in mrtve.
Verujem v Svetega Duha;
sveto katoliško Cerkev, občestvo svetnikov;
odpuščanje grehov;
vstajenje mesa in večno življenje. Amen.